

[Poul H. Møller]

del år tilbage »Det borende X«, som var en lille fredelig og stille frugt- og grønhandler, men som var fabelagtigt dygtig til at fremstille universalnøgler, der kunne åbne mangt et pengeskab, som andre, måske endda låsesmedene, ville have besvær med. Vi kender også andre, endda nulevende; ham skal jeg ikke nævne.

Men jeg vil også gerne pege på den kendsgerning og det argument, at det bortset fra det er min erfaring – og det vil vi sikkert kunne få en statistik over, som belyser det – at det kun er de allerfærreste indbrud, der begås ved hjælp af tillistet eller falsk nøgle, som vi kalder det i politisproget. I langt de fleste tilfælde skaffer man sig adgang ved indbrud med voldelig anvendelse af værktøj osv., og også ud fra det argument synes jeg, at overvejelserne om en eventuel autorisation kan stilles i et særligt lys.

Jeg tror altså simpelt hen ikke, der er brug for en sådan lovgivning, så på mit partis vegne må jeg sige, at vi ikke rigtig kan gå ind for forslaget.

Lis Starcke (DR):

Der er vist snart sagt nok om dette forslag, og jeg skal gøre det ganske kort. Vi har i retsforbundet ikke kunnet se, at forslaget vil hindre indbrudstyre i at anskaffe sig det nødvendige værktøj og den nødvendige ekspertise, der kræves til oplukning af låse. Da vi ikke har kunnet se nogen kriminalpræventiv virkning og nu hører, at heller ikke højere instanser har kunnet det, kan vi ikke støtte forslaget.

Arne Melchior (CD):

Ved behandlingen af dette forslag i marts i fjor indledte jeg min tale med at sige, at CD ikke havde tænkt sig at frelse land og rige med dette forslag, men at man jo også kan diskutere rent praktiske spørgsmål af mindre rækkevidde, og jeg synes, det var en morsom bemærkning fra kristeligt folkepartis ordfører om overgangen fra våbensmedjen til låsesmedjen. Men selv om vi altså ikke mener, at dette her har den store overordnede betydning for Danmark og Danmarks befolkning, føler jeg alligevel, at den behandling, der har været her i dag, har været mere overfladisk, end man egentlig skulle tro mulig.

Hr. Wilhjelm beskæftigede sig med forhandlingsformen og mente, at vi kunne have spurgt justitsministeriet, men var dog fair nok til også at sige, at justitsministeriet måske kunne have underrettet os.

Vi fremsatte altså et forslag i fjor, og den daværende justitsminister lovede nogle undersøgelser. Disse undersøgelser er tilvejebragt, men man viser ikke folketinget, dets udvalg og dets partier det hensyn at underrette dem om det. Mærkelig fremgangsmåde! Det er jo ikke os folketingsmedlemmer, der har sekretariatet og medhjælpere til rådighed, det er faktisk ministerierne. Man må gå ud fra, at de læser forhandlingerne, og der plejer også at være et antal embedsmænd til stede her, så så megen service kunne man måske yde. Det var måske noget at tage op for folketingets præsidium, om der kunne indføres en forbedret arbejdsform her.

Jeg vil gentage det spørgsmål, som jeg stillede justitsministeren her fra talerstolen den 6. marts i fjor, nemlig hvorvidt det kriminalpræventive råd har fået svar på sit brev af 6. september 1978. Det havde man ikke fået til marts 1979, og det bebrejdede jeg ikke justitsministeren, idet hun dengang sagde, at der ikke var de tilstrækkelige oplysninger endnu. Men nu har man altså oplysningerne, og jeg vil gerne vide, om det kriminalpræventive råd, der jo fuldt har støttet Dansk Låsesmedeforening af 1976 i dens synspunkter på dette område, har fået svar og, hvis det har, om det så er en klar afvisning. I så fald må dette svar nærmest have karakter af en næse til det kriminalpræventive råd, der jo ikke uden undersøgelser har indtaget et meget klart standpunkt i denne sag.

Nu skal jeg altså lade mig nøje med at få at vide, at et vist antal politimestre har udtalt noget. Skal retsudvalget ikke have det at se? Jeg forstår ikke de ordførere, som kan sige, at der på baggrund af det, som fru Lis Starcke formodentlig med et citat fra »Gjenboerne« her kaldte de højere autoriteter ikke var mere at tale om. Hvad er det, de politimestre har gjort det ved?

Altså jeg gentager: det er ikke livsnerven, vi rører ved her, men der skal være en vis saglighed i behandlingen af ethvert spørgsmål, og jeg savner enhver form for saglighed, fordi man på grund af et ultrakort referat af nogle politimestres reaktioner siger, at så er der jo altså ikke brug for noget. Det skal da